

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὸς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνουσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶν ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκθεσις Βεατρίκης. Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἰταλίας (ὕπὸ Ἰουλίας Στοιγίου). — Τὰ ἐν τῇ συναναστrophῇ ἐλαττωματὰ (ὕπὸ κ. Αἰκατερίνης Χ. Σαμαρτζίδου). — Εἰς Χελιδόνα (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλίνας Χρυσοβέργη). — Ποικιλτικὴ. — Ὡταν ἀνήσῃ ἡ ροδωνία (ὕπὸ κ. Ἀθηνῆς Σιγανού). — Ρεμβάζισμοι (ὕπὸ κ. Στυλιανῆς Καραλή). — Ἡ μάμμη ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν (ὕπὸ Καλλιόπης Κυρικίδου). — Γυναικεῖος κόσμος (ὕπὸ Ἡαρισιανῆς). — Ἀγγελία. — Ποικίλα — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλῆ. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ

[Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἰταλίας]

Β'

Εἰς οὐτὴν μεγάλα τμήματα εἶναι διηρημένη ἡ γυναικεῖα ἐκθεσις τῆς Φλωρεντίας. Πάντων τούτων ἐξέχει τὸ ἐν εἶδει ἐξέδρας διαμέρισμα, ὅπερ φέρει τὸν τίτλον τῆς Βεατρίκης καὶ ἐν ᾧ ἐκτίθενται πάντα τὰ καλλιτεχνικά, διακοσμητικὰ καὶ φιλολογικὰ ἔργα, ἅτινα σχετίζονται πρὸς τε τὸν θεῖον ποιητὴν καὶ πρὸς αὐτήν. Ἀξία ἐπίσης λόγου εἶναι ἡ εὐρυτάτη αἴθουσα τοῦ θεάτρου, παριστώσα πλατεῖαν τῆς ἀρχαίας Φλωρεντίας, ἣν περιβάλλει σειρὰ αὐτοσχεδίων ζαχαροπωλείων, ὀπωροπωλείων, καλλιτεχνικῶν ἐργαστηρίων, καταστημάτων νεωτερισμοῦ καὶ εἰδῶν τῆς πολυτελείας. Χαριέσταται νεάνιδες ἐνδεδυμέναι στολὰς τοῦ 1300. ἀναλόγους πρὸς τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων αὐτῶν πωλοῦσι σακχαρωτά, καρπούς, ἀψυκτικὰ καὶ διάφορα ἀντικείμενα περιεργίας εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκθέσεως. Εἶδος ἀμφιθεατρικῆς ἐξέδρας ὑπέρεκειται τῶν αὐτοσχεδίων τούτων καταστημάτων, διακεκοσμημένη ὑπὸ σειρὰς εἰκόνων καταπληκτουσῶν καὶ τὸν ἀπαιτητικώτατον καλλιτέχνην διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ χιρὴν ἀνέλιξιν πασῶν τῶν σκηνῶν τῆς Θεῖας Κωμωδίας.

Ρίψωμεν πρὸ παντός ἄλλου ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τμήματος τῆς Βεατρίκης, ὅπερ, καίτοι μικρότερον τῶν λοιπῶν, περιελίξει ἐντὸς πλουσίων ὑελωμάτων θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους

εἰς καλλιτεχνικὰς ἐπινοήσεις καὶ ἐκτελέσεις, εἰς πολύτιμα χειρόγραφα, κειμήλια ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς. Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς προσόψεως μέρος παριστᾷ νῶον γοτθικοῦ ρυθμοῦ μετὰ διαφόρων ἀναγλύρων, ἱερῶν ἀρτοποιεῖων καὶ εἰκόνων. Ὁ τοῖχος τοῦ ἐσωτερικοῦ διαμερίσματος καλύπτεται ὑπὸ ἐλαιογραφῶν, ἀπεικονιζουσῶν τὰς οἰκίας, τὰ μέγαρχα, τὰς ἐπαύλους τῆς τότε πλουσιωτάτης οἰκογενείας Πορτινάρη. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ὄρατον ἐπὶ ξύλου ἀνάγλυρον παριστῶν τὴν Βεατρίκην. Ἀπέναντι αὐτῆς ἐτέρα εἰκὼν τοῦ περιφανοῦς ποιήτου εἰς στασίον ἀγέρωχον καὶ σχεδὸν περιφρονητικῆν. Ἡθελέ τις πιστεύσει ὅτι ἐπιθυμεῖ ἂν ὄχι νὰ διαμαρτυρηθῆ, τοῦλάχιστον νὰ παραπονηθῆ διότι ἐτέθη εἰς δευτέραν μοῖραν, ἐνῶ αἱ τιμὴ καὶ τὰ πρωτεῖα τῆς ἐκθέσεως ἀπονέμονται εἰς τὴν κορασίδα τοῦ Πορτινάρη, ἥτις οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς τῆς ἠτχολήθη εἰς οἰουδὴποτε γυναικεῖον ἔργον, ἔστω καὶ εἰς ἀπλοῦν στρήψωμα ἢ μαρκαρίσμα τῶν μεταξίνων ρινομάκτρων τοῦ γέροντος πατρός τῆς.

Στρέψω τὸ βλέμμα περὶ τὸ τμήμα τοῦτο ἐλπίζουσα νὰ ἴδω καὶ ἐλάχιστον, ἔστω, ὁμοίωμα τῆς πιστῆς ἀκολούθου τῆς Βεατρίκης, τῆς ἰγαθῆς Τέσσης, ἥτις λησμονημένη καὶ ἀφανῆς κοιμᾶται ἐν τῷ τάφῳ. Καὶ ὅμως ἡ μετρίφρων ἐκείνη ἥρωὶς τοῦ ἔλεους, ἡ παρέχουσα ἄτυλον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς ἐν ταῖς πλουσίας αἰθούσαις τοῦ μεγάρου Πορτινάρη, ἡ ἰδρύτρια ἐκ τῶν σχολῶν τοῦ κόπου καὶ τοῦ κερδῶτός τῆς τὸ ὠραιότερον τῆς Εὐρώπης νοσοκομεῖον, εἶναι ἕως ἄρτι μείζωνος ἐκτιμήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἢ ἡ λεπτοφυῆς ὠραία Βεατρίκη, ἥτις μίαν μόνην εἶχε χάριν, ὅτι ἐλατρεύθη μετὰ παραφόρου πάθους ὑπὸ τοῦ ἰνθουσιώδους ποιητοῦ, ὄφτινος οὔτε τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὔτε τὴν θεῖαν ἰδιοφυῖαν κατενόησε, καὶ τὸν ὅποιον ἀπονως ἐγκατέλειψεν, ἵνα τείνῃ τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν πλούσιον Σίμωνα Βάρδην.

Ὡραία εἰκὼν τοῦ Δάντου καὶ τῆς Βεατρίκης ἐν συμπλέγματι, πεποκιμμένη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας διὰ με-

τάξης και χρυσού εύρισκεται τοποθετημένη εις τὸ μέσον τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς. Τὴν εἰκόνα ταύτην περιβάλλουσιν ἐν εἰδει πλαισίου τεμάχια ξύλου τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου τοῦ ποιητοῦ. Ἐκτίθεται ἐπίσης ὡραία εἰκὼν τοῦ Δάντου ἐπὶ μεμβράνης τοῦ ἸΔ' αἰῶνος. Πλεῖσταί ἀρχαιόταται ἐκδόσεις τῆς Θεῖας Κωμωδίας μετὰ μιλογραφίων θαυμασίας τέχνης καὶ κριτικῶν μελετῶν τῶν κατὰ καιροῦς σοφῶν ἐκτίθενται ὑπὸ διαφόρων μουσείων, πολλὰ δὲ αὐτόγραφα διαφόρων ἐξοχότητων τοῦ αἰῶνος. Μεταξὺ ἄλλων ἐπιστολὴ αὐτόγραφος τῆς Γαλατίας συγγραφέως κ. Ίουλιέττης Ἀδάμ, δι' ἧς συγχαίρει τὸ Κομητάτο, διὰ τὴν εὐτυχὴν ἰδέαν τῆς διοργανώσεως τοιαύτης ἐκθέσεως καὶ ἢν περαίνει διὰ τῶν ἐξῆς :

«Καὶ πιστεύετε με πάντοτε ὡς τὴν ἀρχαίαν καὶ αἰώνιος ἀφωσιωμένην εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν ἐναπομείνανσαν Λατινικήν».

Ὁ ἐκ χαλκοῦ ἀνδριάς τοῦ Δάντη τοῦ μουσείου τῆς Νεαπόλεως, τὸ ἐκ γύψου πρόπλασμα αὐτοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἔργα, σχετικὰ πάντοτε πρὸς τὴν ἐπιφανῆ διὰ τὸ συμπληροῦσι τὸ τμήμα τῆς Βεατρικῆς.

Εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τμήμα ἐκτίθενται ἔργα ζωγραφικῆς, ἰχθυογραφίας, μιλογραφίας καὶ ταπητογραφίας, εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔργα ραπτικής καὶ ποικιλτικῆς. Ἐτερον ἄξιον ἰδιαιτέρας μελέτης εἶναι τὸ τμήμα τῆς διδασκαλικῆς. Εἰς ἄλλο τμήμα ἔργα γλυπτικῆς καὶ ξυλογλυπτικῆς. Εἰς ἕτερον παντοσευδῆ ἔργα διακοσμικῶν τεχνῶν. Μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσι πολλὰ ἐν ἅπασιν τοῖς τμήμασι δυνάμενα ἀρόπως νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ ἀριστα τῶν γνωστοτέρων τοῦ αἰῶνος καλλιτεχνῶν.

Τὰ ἀνθη πανταχοῦ πλημμυροῦσιν. Εἴτε, εἰλονίζοντα δι' ἐλαιογραφίας ἢ ὑδατογραφίας, εἴτε κατεσκευασμένα δι' ἀραχνοειδῶν ὑφασμάτων, διὰ μετάξις, διὰ χρυσοῦ, διὰ λεπτῶν χάρτου, ἐν γένει δὲ διὰ παντός τεχνικοῦ μέσου. Ὑπάρχει τοιαύτη ἀφθονία ῥόδων, ἰων, κρίνων, νεκρῶν, ἀνθεμίδων, καὶ ἐν γένει πάντων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν ἀνθῶν, ὥστε ταῦτα ἀρκουσίαν ὅπως ἀποδώσωσιν ἀκριβῆ χαρακτῆρα τῶν αἰσθηματικῶν διοργανωτριῶν καὶ ἐκθετριῶν τῆς ἐκθέσεως.

Φλωρεντία

Ἰουλίη Στογιου.

ΤΑ ΕΝ Τῆ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῆ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Ἡ Συναναστροφή, ὁ σύνδεσμος οὗτος τῶν ἀνθρώπων, ἡ διηγετικὴ ἀνακοίνωσις τῶν ἰσομοιῶν ἡμῶν σκέψεων καὶ ἰδεῶν, ἡ οἰκία συσχετίσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἀνθρώπον, εἶναι δυστυχῶς ἡ πηγὴ πλείστων ὄσων ἐλαττωμάτων μας καί, ὡς καθ' ἐκάστην παρατηρεῖται, ἐκ τῶν κόλπων τῆς γλυκυτέρας οἰκειότητος ἀναγεννῶνται πικρὰ καὶ λυπὰ, διενέξεις πολλάκις ἀθεράπευτοι.

Τὰ συνηθέστερα παραπτώματα ἐν τῇ συναναστροφῇ, διὰ τὰ ὅποια οὐ μόνον ἡμεῖς ὑπερέρομεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἡμῶν ἕνεκα ὑπερέρουσιν εἶναι :

Ἡ ματαιοδοξία, ἡ υπερβολικὴ τοῦ ἐγῶ ἐκθεσις, ἡ τὸσον ὀχληρὰ εἰς τοὺς συναναστροφεμένους ἡμᾶς. Ὑπὸ μύριας μορφῶν ἐμφανίζεται ὁ ἐγωϊσμός οὗτος. Συνηθέστατα συμβαίνει οἱ ἐγωῖσται ν' ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων ἀπὸ γενικῆς συναναστροφῆς πλήρους πολλῶν ἐνδιαφέροντος ὅπως ἐλκύσῃσιν τὴν προσοχὴν εἰς ἑαυτούς.

Ἡ ἀγαθὴ καρδίη οὐδέποτε ἔχει τοιαύτην τάσιν. Μόνον ὅταν

λησμονῆ τις ἑαυτὸν καὶ ἀσχολῆται μετὰ τοὺς ἄλλους, γίνεται ἀρεστός καὶ ἀγαπητός. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἀσημαντόν τοῦτο ἐλάττωμα καθίσταται ἡ πηγὴ πλείστων ὄσων ἄλλων ἀρκούντων σπουδαίων. Οὕτω λ. γ. ὁ ματαιόδοξος ἐγωῖστής, ἔχων ἄκραν πεποθησιν εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐγῶ του, θεωρεῖ τοὺς ἄλλους ἰσοῦτον μικροσκοπικούς καὶ πλημμελεῖς ἀπέναντί του, ὥστε μόνον τοῦ μέλημα ἔχει ν' ἀνακαλύπτῃ τὰ μυστικά, τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀνωφελὴς καὶ ἀσίοπος φιλοπεριέργεια.

Καὶ πράγματι τίνες εἰσὶ συνήθως οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος φιλοκατήγοροι καὶ φιλοπεριεργοὶ ἐν πόλει. ἐν συναναστροφῇ, ἐν οἰκογενεῖα; Εἶναι ὁ ἀνὴρ, ὁ μόνον του φροντίδα τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις, ἔχων καὶ οὐδέποτε εἰς τὰς τῶν ἄλλων ἀναμιγνύμενος; Εἶναι ἡ μήτηρ ἢ ὅλας τὰς στιγμὰς ἀπασχολεῖ ἢ περιποιεῖται τῶν τέκνων τῆς; Ὁχι βέβαια, διότι παρ' αὐτοῖς ἡ περιέργεια, περιορισμένη οὐκ εἰς ἀναγκαῖα ἀντικείμενα, δὲν δύναται νὰ θηρεύσῃ ξένα. Οἱ κυρίως φιλοπεριεργοὶ εἶναι οἱ ἀεργοὶ, οἱ οὐδὲ ἄλλο ἔχοντες ἢ νὰ φλυαρῶσιν ἀνωφελῶς, νὰ θηρεύσῃ τὰς κυκλοφορούσας φήμας, εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ οἱ φύσει φιλοκατήγοροι, οἵτινες ἰδιαιτέραν ἔχουσι ἐπιτηδειότητα νὰ ἀποκαλύπτωσι τὰ οἰκογενειακά, νὰ σκαλιζωσιν ὅτι λέγεται, εἶναι οἱ θέλοντες νὰ γνωρίζωσι, τὰ πάντα νὰ μαθῶσιν τὰ πάντα. Πόσα λέγονται ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ὡς πράγματα θετικὰ καὶ ἀποδεικνύμενα, τὰ ὅποια ἐν τούτοις δὲν εἶναι εἰμὴ φῆμαι ψευδεῖς καὶ φαντασίαι ἐπινοήματα; Καθίστανται δὲ αἱ φῆμαι αὗται γενικῶς ἕνεκα τῆς μεγάλῃς ἡδονῆς, ἣν αἰσθανόμεθα νὰ τὰς κοινολογώμεν καὶ νὰ τὰς μεταδίδωμεν εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας αὐτὰς ἀκόμη. Ἐὰν προέκειτο νὰ τὰς ἐπιβεβαιώσωμεν, ποίας θὰ εἶχομεν ἀποδείξεις; Οὐδεμίαν ἄλλην παρὰ τὴν ἀφήγησιν, ἣν καὶ ἡμεῖς ἠκούσαμεν, ἀφήγησιν ἀβάσιμον καὶ ταύτην ὅσον καὶ ἡ πίστις, ἣν ἐδώκαμεν αὐτῇ.

Ἡ φιλοκατηγορία, ἡ διαλυτικὴν τοῦτο τῆς φιλίας στοιχεῖον, εἶναι σφάλμα ἀνεπανόρθωτον, εἰς τὸ ὅποιοι τόσον εὐκόλως καὶ ἀπερίσκεπτος ὑποπίπτουσι, σφάλμα ὅμως, τὸ ὅποιον καὶ τὸν Θεὸν προσβάλλει καὶ τὸν πλησίον κατακάρητρα τραυματίζει.

Ἡ φιλοκατηγορία ἐξασκεῖται μυριοτρόπος διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ κακοῦ, διὰ τῆς υπερβολικῆς παραμορφώσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐξελέγξεως τῶν πράξεων τοῦ πλησίον, διὰ τῆς σατυρίσεως τῶν καλῶν αὐτοῦ διαθέσεων διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἐπαίνων, οὓς ἄλλοι τῷ ἀπονέμουσι δι' ἀμφιβόλων ἐκφράσεων, διὰ τῆς σιωπῆς τέλος, ὅταν μάλιστα ὄφειλε νὰ ὑψώσῃ τις τὴν φωνήν. Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν εἰς τὰ τοιαῦτα; Τόσον ἐλαφρῶς ὑποπίπτουσι εἰς τὴν ἀξιόποιον ταύτην εὐχαρίστησιν. Ὁχι! μὴ λέγετε ὅτι ταῦτα δὲν βλάπτουσιν «Εὐλαβοί, λέγει ὁ Ἰσοκράτης μᾶλλον φόγον ἢ κίνδυνον» δεῖ γὰρ εἶναι φοβερὰν τοῖς μὲν φαύλοις τὴν τοῦ βίου τελευτήν, τοῖς δὲ σπουδαίοις τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀδοξίαν.»

Ἐτερον ἐλάττωμα τέλος, ἴδιον κυρίως τῆς νεότητος εἶναι ὁ περιγελῶς, ἡ τάσις ἐκείνη τοῦ ἀνακαλύπτειν καὶ ἐπιδεικνύειν τὰ γελῶντα τῶν ἄλλων πτωχῆ καὶ ποταπὴ εὐχαρίστησις, ἣτις πολλῶν μακρὰν συνεπιφέρει μεταμέλειαν. Τίς δίδει ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ γελῶμεν εἰς λογαρισμὸν τοῦ ἄλλου; Ὅτι ἠθέλωμεν νὰ μᾶς στρώσωσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ νὰ κάμωσιν ἄλλοι τὴν ἀνατομίαν τῶν σφαλμάτων μας; Τελειότης μεγάλη εἶναι

ΠΟΙΚΙΛΤΙΚΗ

Δ'

Δικαίως διεσχυσθή ποτὲ εὐφυὴς γυνὴ ὅτι «ἡ ποικιλτικὴ προδίδει πνεῦμα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ῥοδονύχων γυναικείων δακτύλων». Δὲν ἀρεῖ μόνον ἡ δεξιὰ καὶ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις οἷας δῆποτε ραφῆς, ἵνα ἐπιθέσῃ εἰς τὸ ἔργον τὴν σφραγίδα τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἀπαιτεῖται ἵνα αἱ ῥαφαὶ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ χειρὸς καλλιτέχνης, ὀδηγομένης ὑπὸ φαντασίας ἰδεώδους καὶ ἐν τρυφῶσι εἰς τὸ καλόν. Οὕτω χειριζομένη ἡ βελόνη δὲν εἶναι πλέον ὄπλον εὐεργετικῶν προστατειῶν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ἀνίας ἢ τῆς δυστυχίας, ἀλλὰ μεταβάλλεται εἰς λεπτοφυᾶ καὶ πολυμήχανον μάγισσαν, ἣτις διακρουθμίζει καὶ ἐξωρατίζει πᾶν ὅ,τι κεντᾶ διὰ τοῦ αἰχμηροῦ ἀρου τῆς.

Τὰ ἀριστουργήματα τῆς καλαισθησίας καὶ δεξιότητος, ἅτινα κατὰ καιροῦς ἐδημιούργησεν αὕτη, διατηροῦνται μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς ἰδιωτικὰς τῶν πλουσίων συλλογὰς, καὶ ἡ μελέτη καὶ ἐξέτασις αὐτῶν κινεῖ τὰ μέγιστα τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὸ καλλιτεχνικῆν ἐποψίν.

Ὡς καὶ ἐκ τῶν προγενεστέρων μελετῶν ἡμῶν ἀπεδείξαμεν, ἡ ποικιλτικὴ εἶναι ἐργασία κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνική. Καθ' ἣν ἐποχὴν αὕτη ἤμαζεν, οἱ δικαστήματα ζωγράφοι δὲν ἀπηξίωσαν νὰ προσφέρωσι τὰ ἐκλεκτότατα τοῦ χρωστήρος τῶν προῖόντων, ὅπως ἀπαθανασίσωσι διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὀθόνης ὑπὸ ἀριστοκρατικῶν χειρῶν ἀπομιμήσεως αὐτῶν. Πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἐλαιογραφίας ἡ βελόνη κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τῶν μεγάρων καὶ ναῶν.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ, οἱ τάσσοντες τὴν ποικιλτικὴν μετὰ τῶν πρωτίστων διακοσμικῶν τεχνῶν. Ὁ Μεσσιὸν, ἡ περίοδος δηλ. τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἐπέτρεψε τὴν τελειοποίησιν καὶ ἀποθέωσιν τῆς γυναικείας ταύτης τέχνης. Εἶναι ἡ μόνη εὐγενὴς καὶ ἰδεώδης πῶς ἐνασχόλησις, ἣτις διέκρινε τὴν εὐγενῆ κυρίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπὸ τῆς χειρῶνακτος δούλης. Αἱ ἀρχόντισσαι τῶν φεουδαλικῶν πύργων διήρχοντο τὰς μονοτόνους μακρὰς ὥρας τῆς μονώσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν κεντῶσιν διάφορα σχέδια ἐπὶ καννιβωτοῦ διατρήτου ὑφάσματος, ἐνῶ οἱ αὐθένται καὶ ἀρχόντες τῶν ἀπυρσίαζον εἰς τὴν θόραν ἢ εἰς τὸν πόλεμον.

Καὶ αὗται αἱ ἡγεμονίδες καὶ αἱ βασιλισσαι ἔσχον ὡς μόνον ἐνασχόλησιν τῶν τὴν πολυτελῆ ταύτην τέχνην. Ἡ μήτηρ Καρόλου τοῦ Μεγάλου Βέρθη, ἣν ἡ ἱστορία κατέστησε τόσῳ δημοτικῆν, ἐκέντα, λέγουσιν οἱ βιογράφοι τῆς τόσον θαυμασίας, ὥστε δὲν ὑπῆρχε δεξιωτέρα καλλιτέχνης αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς ἀπεράντους τοῦ υἱοῦ τῆς κτήσεις. Αὕτη ἐξήσκησε καὶ τὰς ἐγγόνάς τῆς εἰς ἐντελῆ τῆς τέχνης ἐμάθησιν τῇ διαταγῇ τοῦ πατρὸς τῶν Καρόλου τοῦ Μεγάλου, εἰπόντος περὶ αὐτῶν τὰς ἐξῆς χαρακτηριστικωτάτας λέξεις : «Πρέπει νὰ μάθωσι νὰ ἐργάζωνται ἵνα ἀποφύγωσι τὴν ψυχοκτόνον ἀνηθίαν καὶ ἐξασφαλίσωσι καὶ μέσον τι νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν, ἐὰν ποτε ἡ τύχη ἐστρέφετο ἐναντίον αὐτῶν.»

Μέχρι σήμερον δὲ σφίζεται εἰς τὸ μουσεῖον τῆς πόλεως Bayeux, θαυμασίας ὑπομονῆς καὶ τέχνης τάπης, κεντηθεῖς ἐπὶ ὑφάσματος διὰ σταυρωτῆς ραφῆς καὶ πολυχρῶν ἐρίων ὑπὸ τῆς βασιλιστῆς Ματθίλδης, συζύγου Γουλιέλμου τοῦ Νι-

νὰ ἡξεύρωμεν νὰ κνωμέμεθα τὰς ἀτελείας τοῦ πλησίον. Οὐδὲν ποταπώτερον τοῦ περιγελῶ, ὅστις πάντοτε ἔχει τὴν πηγὴν τοῦ ἐν πνεύματι ἀγερώχου καὶ καεντρεχεῖ.

Ἡ Συναναστροφή εἶναι τέχνη δύσκολο. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι ὄλων τῶν ἐθνῶν, ὅλοι οἱ ἠθικολόγοι, ἅπαντα τὰ ἠθικὰ βιβλία μᾶς λέγουσι καὶ μᾶς ἐπαναλαμβάνουσιν ὅτι πρέπει νὰ προσέχωμεν συναστροφεμένοι ἀλλήλους, νὰ εἴμεθα δὲ καθ' ὁλοκληρίαν κύριοι τῆς γλώσσης μας, διότι αὕτη εἶναι τὸ κάλλιτον ἐν ταῦτῳ δὲ καὶ τὸ χείριστον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ἡμῶν πρέπει πρωτίστως νὰ ἀρχῇ ἡ συστολή. Ἡ ἀβρότης περὶ τὴν φράσιν, αἱ νέαι ἰδέαι, αἱ λεπταὶ καὶ εὐφυεῖς ἀπαντήσεις δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐκόλον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὴν συστολὴν ἐν τῇ συναναστροφῇ τὴν πρωτίστην καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀρετὴν, πρέπει ὅλοι νὰ τηρῶσι, μεγάλοι καὶ μικροί, σοφοὶ καὶ ἀπείδευτοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἡ συστολή δέον νὰ ἀρχῇ ὡς ἡγεμῶν ἀπόλυτος ἐν ὅλας ταῖς καρδίαις, δέον νὰ διευσθύνῃ ὅλας τὰς πράξεις, νὰ ἐμπνέῃ ὅλους τοὺς λόγους καὶ νὰ διακρεῖ ὡς νῆμα χρυσοῦν ὄλον τὸν βίον τοῦ ἀληθοῦς ἐναρέτου ἀνθρώπου.

Τῆ 15 Μαΐου 1890.

Αἰκατερίνα Χ. Σαμαρτζίδου.

ΠΡΟΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ

Ὡ σὺ, ἦτις ἀμέριμος πετᾶς εἰς τοὺς αἰθέρας,
Ἦτις ἀτρούμητος, φαιδρὰ, τὰ νέφη ὑπερβαίνεις,
Καὶ μετὰ τὰς πτέρυγας ἀφου ἐγγίσσης τοὺς ἀστέρας
Εἰς τὰς κοιλάδας ἐλαφρὰ καὶ πάλιν καταβαίνεις·

Ἦτις ὑπὸ τὴν στέγην μας τὴν φωλεάν σου κτίζεις
Κ' εὐθύμως πτερυγίζουσα φωνὰς χαρᾶς ἀφήνεις,
Ἦτις μετ' ὕδωρ νεφελῶν τὴν δίψαν σου δροσίσεις
Κι' οὐδέποτε εἰς ποταμὸν τὴν κεφαλὴν σου κλίνεις.

Ἦτις ταχεῖ ἀπέρχεσαι, ὅταν τὸ ῥόδον φθῖνῃ
Καὶ ἐπανερχεσαι φαιδρὰ ὅταν ἀνθῇ τὸ ἴον,
Ἦν τέρπει τῆς οἰκιακῆς ἐστίας ἡ γαλήνη,
Πλὴν ἦτις θὰ ἀπέθνησκεν οἰκτρῶς εἰς τὸ κλωδίον.

Ὡ κόρη τῆς ἀνοίξεως, ἦν ὁ χειμὼν τρομάζει
Καὶ ἦν τὸ ἔαρ τὸ γλυκὺ ἐνθουσιῶν μᾶς φέρει
Μὲ σέ, μὲ σέ ἡ δύστηνος ψυχὴ μου ὁμοιάζει,
Ὡς σὺ ποθεῖ εἰς μακρονὰ νὰ ταξειδεύσῃ μέρη.

Μὲ σέ ὁ νοῦς μου, χελιδῶν, πετᾶ εἰς τοὺς αἰθέρας,
Σ' ἀκολουθῶ με ἐνθερμον καὶ πλάνον φαντασίαν,
Νομίζω πῶς εἰσέρχομαι μετὰ εἰς ἄλλας σφαίρας
Καὶ τῶν πτερυγῶν σου φθονῶ τὴν πτῆσιν τὴν ταχεῖαν.

Στενάζω... τὴν καρδίαν μου πόθος διπλοῦς σπαράζει.
Θέλω νὰ φύγω· ὦ, ποθῶ τὴν ἀνεξαρτησίαν,
Πλὴν ἄλλο αἶσθημα γλυκὺ συγχρόνως μετὰ δαμάζει
Λατρεύω τὴν οἰκιακὴν καθὼς καὶ σὺ ἐστίας.

Κρυσταλλία Χρυσοθερίνη.

κπτού. Παριστᾷ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀγγλίας μετὰ λεπτομερειῶν καὶ ἀκριβείας ἐκπληκτοῦσας τοὺς συγχρόνους καλλιτέχναις. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἔχει μῆκος ἐβδομήκοντα μέτρων καὶ πλάτος ἐνός περιπού μέτρου. Σφύζονται ἐπίσης καὶ ἐν ἄλλοις εὐρωπαϊκοῖς μουσείοις διάφορα καλλιτεχνήματα πολλῶν βασιλευσῶν τοῦ Μεσαίωνα, ὡς ὁ περίφημος πολυποικιλτος μανδύας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας, ποικιλιθεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Γκιζέλης. Ὁ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας Κυνεγόνδης, συζύγου τοῦ Ἐρρίκου Β', ποικιλιθεὶς μετ' ἐξαισιῶν σχεδίων μανδύας. Ἡ Δικατερίνα τῶν Μεδίκων διεκρίνετο ἐπίσης διὰ τὴν ποικιλτικὴν τῆς δεξιότητά ἐπὶ μεταξίνων ὕψασμάτων καὶ διὰ μεταξωτῶν κλωστῶν. Εἰς ὁρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας συνήρχοντο ἐν τῇ ἐογαστηρίῳ τῆς αἰ θυγατέρες τῆς Κλαυδίας, Ἐλισάβετ καὶ Μαργαρίτα μετὰ τῶν ἐξαδέλφων τῶν θυγατέρων τοῦ δουκὸς Γύζη καὶ τῆς διασήμευ Μαρίας Στούαρτ καὶ ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῆς ἐπτεμμένης καλλιτέχνιδος ἐξετέλουν ὠραία ποικιλτικῆς ἔργα. Ἡ διάσημος Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἀπέστειλε πρὸς Ἐρρίκον τὸν Δ' ὠραίαν ταινίαν πεποικιλμένην διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν. Ἡ κ. Δὲ Μεντενὼν τόσον ἡγάπα τὴν ποικιλτικὴν, ὥστε ἐκέναι ἔτι καὶ ὅτε ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐφ' ἀμάξης. Ἡ ἀτυχὴς Μαρία Ἄντουανέττα ἀφῆκεν ἀτελεῖς τὸ ἐργόχειρον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου ὠραία ἐπεξεργάζετο σχέδια.

Ἄλλ' ἡ ποικιλτικὴ κατέπεσε τοῦ παρελθόντος μεγαλείου τῆς ἀπὸ ἐνός ἡδη αἰῶνος, καὶ κακόχροα ἀπεικονίσματα πτηνῶν καὶ ζῴων ἐπεσφράγισαν τὴν καλλιτεχνικὴν περίοδον τῆς ποικιλτικῆς. Μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐκλεικτῆ καλλιτεχνίδων μερὶς ἤρξατο ἐργαζομένη πρὸς ἀναγέννησιν τῆς ἰρχαίας τέχνης. Σωματεῖα συνέστησαν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ περισυλλογὴν ἀρχαίων ποικιλμάτων, ἅτινα σήμερον ἀποκτᾶταις μόνον ἀντὶ μυθῶν ποσῶν. Ἡ ἐπὶ τούτων μελέτη παρήγαγε κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἱκανὰς περὶ τὴν ποικιλτικὴν τροποποιήσεις, καὶ σειρὰν ὄλην νέων ἔργων, τεινόντων εἰς τὸ νὰ ἐπαναγάγῃσι τὴν καλλιτεχνικὴν γυναικείαν ἐνασχόλησιν εἰς τὴν ὑψηλὴν περιωπὴν, εἰς ἣν περιήγαγεν αὐτὴν ἡ ὑπομονὴ καὶ δεξιότης γυναικῶν παρελθόντων αἰῶνων.

ΟΤΑΝ ΑΝΘΗΣΗ, Η ΡΟΔΩΝΙΑ

Ἡ Ἀνθὴ ἦτο εἰκοσαετής. Ἡμέραν τινὰ εὐεθέη μόνῃ ἐν τῇ ὄψι τοῦ βίου, τέκνον τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως, ἥτις προσφέρει πρὸς τὰς εὐεθεῖς θυγατέρας τῆς ἡ κοσμήματα καὶ ἀδάμαντας, ἡ δύο μικροσκοπικὰς χεῖρας ὡς μόνον προστασίαν καὶ στήριγμα. Ἡ Ἀνθὴ ἐπ' αὐτῆς τῆς πρῶτης τῆς ζωῆς ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν δύο ροδίῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐθυσίασθ εἰς σοβαρωτάτας ἀπέψεις:

Εἶμαι νέα καὶ εὐεθέη καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θελήσιν μου νὰ φέρω λειψοκομικὰς ἐσθῆτας, πολυτίμητα τρίχαπτα καὶ ἀκτινοβολούντα κοσμήματα, νὰ τρέφωμαι ἐπιμελῶς μὲ ἐκλεκτὰ καὶ ὠραῖα ἐδέσματα, νὰ ἐξέρχωμαι πάντοτε ἐφ' ἡμάξης καὶ νὰ διερχώμαι τὴν ἡμέραν μου ἐν τρυφῇ καὶ γλυκεῖα ὀκνηρία. Ἡ ζωὴ αὐτὴ ὁμοιάζει ὠραῖον ὄνειρον. Ἀλλ' ἡ θά ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἀφωπνισθῶ καὶ ἡ εὐεθεῖς εἰς τὸν βόρβορον. Ἔχουσα ὡς μόνον σύντροφον τὸν πόνον καὶ τοὺς στόλους τῆς καρδίας μου. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ ἀκούσω ἀπὸ σήμερον τὴν καρδίαν μου καὶ λάβω αὐτὴν ὡς μόνον σύμβουλον καὶ ὀδηγόν μου. καὶ ἵνα μὴ ἐλθωμεν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς εἰς διαφωνίαν, θὰ φέρω ἐσθῆτα παιτινὴν καὶ θὰ συνενοῦμαι μετ' αὐτῆς χαμηλοφώνως κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας μου.

Καὶ ἡ ὠρχία κόρη ἀποκατέστη οὕτω πολιτικῆς τῆς δημοκρατίας τῶν ἐργατικῶν καὶ τιμιῶν νεανίδων. Ἐγένετο ἀνθοποιός.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κχοτικεὶ ἐπίστεγόν τι ἐπὶ τῆς ἐβδόμης

ὀροφῆς δωμάτιον, καταυαζόμενον καθ' ἣλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς τιμῆς. Τὶς ἀγνοεῖ τὰς ἀπαστραπτούσας ὑπὸ καθαρότητος φωλεὰς αὐτάς, ἅς συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ διαφοροτρόπως ἐβαλλον Πᾶν τὸ ἐν τῇ παρθενικῇ ταύτῃ φωλεῇ εἶναι λευκὸν καὶ φωτοβόλον. Καὶ τὰ παλαιότατα ἐπι ἐπιπλα ψάλλουσι τὸ ἄσμα τῆς νεότητος, τὸ ἄσμα τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας.

Ἡ κλίνη εἶναι λευκὴ, μικρὰ ὡς νεαρὸς μαθητῆρας παρναγωγείου, μόνον ἐπὶ τοῦ ἤκρου τοῦ τοξοῦ, ἀφ' οὗ ἀναοτᾶται τὸ παραπέτασμα. αἰωρεῖται μικρὸς ἔρωσ ἐκ γύψου ἐπιχρῶστος μὲ πτερυγας καὶ βραχίονας ἀνοικτούς.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κλίνης μειδᾷ εἰκὼν Θεοτόκου, φεροῦσης εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς τὸ μονογενὲς αὐτῆς τέκνον. Ἐπὶ τῶν τοίχων εἰς ποικιλίας τὰ σχήματα διατάξεις ἐκτίθεται σειρά δλη λιθογραφιῶν καὶ χρωμογραφιῶν ἀποσπασμάτων εἰκονογραφημένων περιοδικῶν. Ἐπὶ τριωρόφω γωνιοστάτῳ ἐκτείνεται ἀφθονία ὀλην ὀκείων πᾶσης φύσεως καὶ προσορισμοῦ, καρδιοσθέντων ἐν τοῖς δεκαλέπτοις λαγέοις τῶν πανηγύρεων τῶν προαστείων. Ἀπέναντι τῆς κλίνης λάμπουσα ἱματιοθήκη, μικρὸν κεισοφυλάκιον καὶ τέσσαρα καθίσματα. Πρὸ τοῦ μοναδικῶ παραθύρου τράπεζα ἐργατίας κατὰφορτος ἀπὸ διαφανῆ ὕψασματα, μικρὰ καὶ πολυποικίλα ἐργαλεῖα, φιαλίδια πλήρη διαφόρων βαφῶν, ἄνηθ ἱριετλή, φύλλα στρέφουσα τὰ νῦτα πρὸς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου πρὸς ἀποξήρανσιν τοῦ συκκρατούμενος ἐπὶ τῆς ράχους αὐτῶν τὸν μίσχον συκρολητικῶ ὕγροῦ, στέφανοι ὠραιοί, ἀνοδῆσμαι ἐπὶ δοχείων, ἀφ' ὧν δὲν λείπει οὔτε ἡ δρόσος, οὔτε τὸ ἄρωμα, καὶ ἐπὶ τοῦ παραθύρου παμμεγέθους χωματίνῃ γλάστρα, ἐφ' ἣς ὕψουται ὀλοπράσινοι καὶ πλήρη καρδισογγήμων κλύκων ὠραία καὶ πλουσία τὸ φύλλωμα ροδωνιά.

Ἡ φωλεὴ αὐτὴ εἶναι μόνονος καὶ σκοτεινὴ ὅταν τὸ πτηνὸν ἀπουσιάζῃ. Εὐθὺς ὡς ἡ κόρη εἰσῆλθῃ, ἡ φωλεὴ μειδᾷ. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ τούτου σὺμπαντός καὶ ὁ ἡλιος χύνεται ἐν αὐτῷ ὅταν ἐκείνη γελᾷ, κ ὕπτει δὲ περιλύπος τὴν χαροπὴν μορφήν του εὐθὺς ὡς ἀντικρύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς σκίην δακρῶν.

Ἡ ὠρα εἶναι ἡδὴ προκεχωρημένη καὶ ἡ κόρη, ἥς οἱ μαγικοὶ δάκτυλοι ἐκόσπισαν τὴν δρόσον τῆς ἐπερχομένης ἐσπέρας ἐπὶ ὠραίας συμπληρωθείσης ἀνοδῆσμης, ἐγείρεται τῆς θεσεῶς τῆς καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον.

- Λοιπὸν, ὀνομαζέσαι Ἀνθὴ;
- Ναι καὶ σεῖς;
- Ἀλφρέδος;

Ἀπὸ ἐξ ἡμερῶν εἰς τοῖχος μόνον ἐχώριζε τὰς δύο ταῦτας ὑπάρξεις καὶ ὅμως τὰ πρῶτην φοράν ἀντήλασσον τὰς δύο στεροστούς λέξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχὴν πάσης νέας σχέσεως καὶ γνωριμίας.

Ἡ Ἀνθὴ εὗρισκε τὸν γείτονά της πολλὴ εὐχάριστον καὶ θελκτικὴν. Εἶχε μαντεύσει π. 1. ν ἡ ἴση τὴν παρὰ τὸ δωμάτιόν της ὑπαρξίν ἀνδρός ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ καπνοῦ, ὅστις εἰσέδουε διὰ τῶν χαραδρῶν μεσοτοχοῦ τινὸς θύρας καταδεδικασμένης ἀπὸ καιροῦ εἰς ἀρχησίαν. Καὶ ἐκεῖνος εἶχεν ἐπίσης μαντεύσει τὴν νεάνιδά ἐκ τῶν μικρῶν καὶ ἐλαφρῶν βηματισμῶν της, καὶ ἐκ τῆς μακροχαιρῶδους φωνῆς της ὅσαίς ἀπῆλθοντο πρὸς τὴν μεταβαίνουσαν νὰ παραλαβάνῃ τὰ ἐκάστοτε ἐτοιμαζόμενα ἄνηθ τῆς ἔμπορον.

Στηριζόμενοι καὶ οἱ δύο ἐπὶ τοῦ δίχην ἐξώστου ἐξέχοντος τοῦ παραθύρου τῶν σιδεροῦ κιγκλιώματος, συνωμίλων μετὰ ζωηρότητος, πύχρυστημένοι διότι καὶ οἱ δύο ἦσαν νέοι καὶ θελκτικοί. Ἐμαθεν ὅτι ἦτο ὀφρανή καὶ ἐπηγγέλλετο τὴν ἀνθοποιόν. Ἐκεῖνος ἦτο ἐπίσης ὀφρανὸς καὶ ζωγράφος ἐπὶ φαίαντινῶν καὶ χρυσάλλου.

Ἡ ὀφρανή καὶ ἐντελῆς ἀπομόνωσας τῶν δύο νέων ἀνέπτυσεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν ἀμοιβαῖον αἰσθημα συμπαιθείας.

Ἀνὰ πᾶσαν λοιπὸν ἐσπεραν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνεσεῶς τῶν, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν διηρχοντο εὐχάριστως τὰς ὥρας τῶν, ὀμιλοῦντες περὶ τῶν μουζῶν ἐκείνων τίποτε, ἅτινα κατὰ τῆν ἡλικίαν ταύτην ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀγαπωμένων καρδιῶν. Ὅταν ἡ κακοκαιρία δὲν τοῖς ἐπέτρεπε τὴν εὐχαριστήσιν ταύτην: συνωμίλων καὶ πάλιν διὰ μέσου τῆς κλειστῆς θύρας ἥτις ἀπῆλπιζε τὸν ζωηρὸν νεκρίαν.

— Ἴδὼς με σκοτίζει αὐτὴ ἡ μαύρη θύρα, ἔλεγεν οὗτος μεμψιμοιρῶν Μοὶ ἀφαιρεῖ τὴν μεγίστην τῶν εὐχαριστήσεων.

Ἐκεῖνη ἐγέλα μετὰ πονηρίας.

— Ἐκτελεῖ καθήκονα μητρὸς, κυρίε Ἀλφρέδε, ἡ θύρα αὐτῆ. Μοὶ ὕπνουμιζέει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅτι εἴσθε εἰκοσι δύο ἐτῶν καὶ ἐγὼ εἶκοσι μόνον, καὶ δ: δὲν θὰ μοὶ ἐπετρέπετο νὰ σῆς ὀμιλῶ, ἐὰν αὐτῆ ὡς ἄχρπνος φύλαξ μου δὲν πρναετίθετο μεταξὺ μας. . . . .

Ἡμέραν τινὰ ἀνοίξεως—ἦτο Κυριακὴ—τὰ στρουθία ἐπήρῶν εἴθυμα ἐπὶ τῶν κεράμων τῆς ἀπέναντι στέγης καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν ἐμυσθόλει τὸν ἀέρα. Ὁ Ἀλφρέδος, λάμπων, ὑπὸ χάρις ἀλλὰ καὶ ρειλὸς ὡς παιδίον ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος. Ἡ κόρη δὲν πεσιέμενος, φαίνεται, τὴν ἐκπληξίν ταύτην, διότι ἐταράχθη καὶ

ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς κεράσιον. Βεβαίως ἐπεθύμει, ἤθελε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Βιλικρινεῖς, τίμοιο καὶ οἱ δύο, εἶχον ἐνονηθῆ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀντήλαξαν τὰς δύο ἐκείνας πρῶτας λέξεις. Ἐδέχετο λοιπὸν μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, πεπεισμένη ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ Ἀλφρέδος θὰ ἦτο ἄριστος δι' αὐτὴν σύζυγος, ἀλλ' ἐζήτησεν ὀλίγον καιρὸν, ἀπλῶς, ὅπως ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην. Ὁ νέος ἐδέχθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν, ἣν ἐκεῖνη ὠριζε διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν, ἐκείνη κύψασα φιλὰρέσασα ἐπὶ τῆς ροδωνιάς τῆς ἀπήτησεν: Ὁ τ α ν ἄ ν θ ἦ σ ἦ ἡ ρ ο δ ω ν ι ἄ.

Ἦ! τὰς σκληρὰς καὶ ἀχρεῖας καλυκας! πόσον ἤρουν νὰ ἀνοίξωσιν! Ἡ Ἀνθὴ παρηκολούθει τὴν ἀναπτυσίν τῶν μετ' ἀνομιόπου ἀγωνίας. Ἐπότιζε τὸ δενδρῶλλον μετὰ στοργῆς, προσφύλαττεν αὐτὸ ἀπὸ τὰς πολλὴ καυστικὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, δεικνυμένη σκληρὰ— αὐτὴ ἡ τόσον κληρ— πρὸς τὰ μικρὰ ἔντομα, ἅτινα ἐζήτουν νὰ ἐμφολευθῶσιν ὑπὸ τὰ ὠραῖα τοῦ φύλλα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλφρέδος εὐθὺς ὡς ἤκουε κλειόμενον τὸ παράθυρον τῆς καλῆς του φλῆ, ἐσπευδε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὀδωνιάν καὶ νὰ ἀνασκάψῃ τὴν γῆν της καὶ νὰ προσθέσῃ ὀλίγον ὕδωρ, ἀγνοῶν ὁ πῶχως ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ἡ φιλῆ του ἐπραττεν εὐθὺς ὡς ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο.

Ἀλλὰ τὸ πολλὸ ὕδωρ κτεστρεψε τὴν ροδωνιάν. Αἱ κάλυκες αἱ προμηνοῦσαι ὠραιοτάτην ἄνηθιν, ἀχρίασαν καὶ ἐκλίναν πνευθίμως πρὸς τὴν γῆν τὰς μικροὺς κεφαλὰς τῶν. Ἡ Ἀνθὴ ἔγυσε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πύσινα δάκρυα ἐκλαβοῦσα τούτο ὡς κακὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν της οἰωνόν. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ καθιστᾷ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπλουστερῆς τῶν γυναικῶν παραγωγικότερον τῶν μεγίστων μαθηματικῶν νοῶν.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Ἀνθῆς εἶχον τὸ βασιλεῖον τῶν ἀνθῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν. Ἠγούνησεν ὀλην τὴν νότα καὶ ὑπὸ τῆς λεπτοφρεῖας καὶ σπασμοδικῆς τῆς χειρὸς της κινήσεις εἶδον τὴν ζωὴν αἰ ὠραιοτέραι καὶ ἀνηρότεραι τοῦ κόσμου κάλυκες. Αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἠπάσιθησαν αὐτάς ὕπανοιγούσας ἐπὶ τοῦ ἀγόνου ἡδὴ θάμου. Ὁ τε ὁ Ἀλφρέδος ἦνοιε τὸ παράθυρον ἐκάλεσε μετὰ χάρις τὴν νεάνιδά. Ἀμρότεροι συγκινητικότεροι ἠτένιζον τὸ ἀνθῶν δενδρῶλλον. Μετὰ τὰς κάλυκας ἦλθον τὰ ρόδα Θεε! τί ὠραῖα ρόδα! Τὴν τρίτην πρῶταν μικρὰ κραυγὴ τῆς Ἀνθῆς ἔφερε τὸν Ἀλφρέδον εἰς τὸ παρὰ θυρὸν του. Εἶδε τὴν κόρην κεκυμμένην ἐπὶ τῆς ροδῆς, ἐφ' ἣς μόλις εἶχε προσκολληθεῖ τὸ τελευταῖον καὶ ὠραιοτέρων τριαντάφυλλῶν της.

Ἀνθὴ! εἶπεν ὁ νέος ἀτενίζων αὐτὴν μετὰ παρακλητικῶν βλεμμάτων.

Ἐκείνη ἤγειρε τὴν ἐκνήθην πολυδύστημον κεφαλὴν της καὶ ῥοδινωτέρα τῶν ὀδῶν της,

Κύριε σύζυγέ μου, εἶπε, τὰ ρόδα μου ἦνθισαν καὶ οἱ παράνομοι μου ἀνυμνοῦν τοὺς ἰδικούς σε εἰς τὸν νεὸν τῆς Πανυρίας. (Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Ἀθηνᾶ Σιγανού.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Πρῶταν τινὰ τοῦ Μαῖου μετέβαινον εἰς τι ἐκκλησιδίου, τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέχον τῆς πόλεως, ὅπως τελῶσω ἐτήσιον μνημόσυνον ριλοστόργου πατρός.

Ἐψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ φύσις με περιέβαλλε, τὰ πάντα ἔφερον τὴν σφραγιδα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σφρίγους! διηρχόμεν μαγευτικόν τινα ρύακα, οὐτινος ὁ ἤχος θέλγει πλειότερον παντός ὀργάνου, ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἀμυγδαλαῖ, ἀποβαλοῦσαι τὴν ἀνθίνην περιβολὴν τῶν, μωρέαι περιεβλημέναι τρυφερὸν φύλλωμα, ψυχὰι μυρία, εἰς τοὺς ἀγρούς σπεύδουσαι ν' ἀφαιρέσωσι τὸ μελιτώδη χυμὸν τῶν ἀρθονούτων ἀνθέων, ἅτινα μετὰ τῶν τῆς κριθῆς σταγῶν ἐν ἀρμονικῶ συμπλέγματι ἀπετέλουν τὸν ὀμίμητον τάπητα, ὃν ἡ φύσις ἐξύφανε! Θαυμάζουσα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ τοῦ Δημιουργοῦ τὴν σορίαν, ἔφθασα σιωπηλὴ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐκκλησιδίου.

Εἰσῆλθον. Ὅποια ἀντίθεσις! Σκότος περιέβαλλε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ὑπὸ τὸ χυμῶν φῶς κωνηθῶν ἐνώπιον εἰκόνων ὀγρῶν ἐστρεψα τὰ βλέμματά μου δεξιᾷ, ἐνθα ἐπὶ παραθύρου τινὸς ἐντὸς κιβωτίου κείνται τὰ περιλημένα ὀστα πατρός καὶ ἀδελφῆς μου.

Ἦνοιξα τὸ κιβώτιον, ἀλλ' ὠ φρίκη! Ὅσα ἀποσυνθεμένα, μηδεμίαν ὀμοιότητα ἔχοντα πρὸς εὐρύωμον καὶ ὕπιτεν

ἀνδρα ἐξηκοντούτη, καὶ δροσερᾶν, ὡς τὰ ἀνηθ τοῦ Μαῖου, κόρην δεκαοκταετίδα! Θλίψις ἀπερίγραπτος κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, μαῦροι διαλογισμοὶ κατέκλυσαν τὸ πνεῦμά μου. Ἐκλεισα τὸ κιβώτιον δακρύνουσα καὶ στηρίζασα ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀγκῶνα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐσκεπιόμην ἐπὶ πολὺ. Τί ἐσκεπτόμην;

«Οὗτος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς φύσεως, ὅστις ὡς φοβερός δεσμότης περισφιγγεται ἐντὸς κιβωτίου, ἐνῷ ἡ φύσις ἐξωσφιγγᾷ; Που τὸ σκῆπτρον καὶ ἡ δυνάμις του;

Ἦ! θὰ προσετίμων ἐν ρόδον ὡς βασιλέα τῆς φύσεως, ὅπερ καὶ μετὰ θάνατον εὐωδιᾷ.

Πόσον εὐτελὴς ὁ βασιλεὺς οὗτος!

Καὶ ὅμως πόσον εὐτελῆ καὶ αἰώνια τὰ ἔργα του!» (ἀνεκράζε περὶ ἐμὲ φωνὴ μυστηριώδης).

Εἰρήνης γλυκύθυμον πνεῦμα ἐπνευσε τότε ἐπὶ τῆς τεταραγμένης καρδίας μου. Ναι, ἐσκέφθην τὰ ἔργα εἶνε δυνατόν νὰ ὦσιν εὐτελέστερα τοῦ τεχνίτου; ἐκ τοῦ αἰτιατοῦ τοῦ αἵτιον.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ διὰ τοῦ νοῦ διασχίζων θαλάσσης καὶ ὠκεανούς, ὁ ἀνωθεν τῶν ὀρέων ἱπτάμενος, ὁ τὰς ἀβύσσους καταμετρῶν, ὁ σὺμπασαν τὴν φύσιν συνέχων καὶ συκκρατῶν, ναι, οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς φύσεως!

Διαιωνίζονται τὰ ἔργα του ὑπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἄρα καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ σώματός του, εἶναι αἰώνιον, εἶνε ἡ θεία πνοή, τὴν ὀποῖαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὀποῖαν ὁ Θεὸς καλεῖ παρ' ἑαυτῷ, κεκμηκότος τοῦ σώματος μετὰ μακρὰν ὀδοιπορίαν ἐν τῷ χειμῶνι τοῦ βίου.

Ἰδοὺ ὁ χειμῶν παρῆλθεν, αἱ χιόνες, οἱ παγετοὶ καὶ οἱ ὄμβροι. Δὲν φρίσσει πλέον ὁ ἀδυσώπητος βορρᾶς, δὲν προσβάλλει τὸ ὄμμα ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, δὲν παταγεῖ ἡ βορῶδρομος βροντή, δὲν πλησσει τὸ οὐρ ὁ μεσραλέος κεραυνός. Ἐπῆλθε τὸ ἔαρ, τὸ πᾶν ἀνακινιζεται, ἀναγεννάται!

Οὕτω καὶ ἡμεῖς δύομεν, ὅπως ἀνατελώμεν, θνήσκομεν ὅπως ἀναστηθῶμεν.

Δόξη λατρείαν ἅς προσφέρωμεν ὅθεν εἰς ἐκείνον, ὅστις ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ τοῦ βίου μόνος στηρίζει ἡμᾶς καὶ παρηγορεῖ ἐν ταῖς ἐσχάταις τῶν συμφορῶν, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ὀποῖου οἱ δίκαιοι εὐρίσκουσι τελείαν μακαριότητα καὶ εὐδαιμονίαν, ἐνθα ἡ γλοσρότης ἐστὶν ἀκατάπαυστος καὶ οἱ παγετοὶ οὐδέποτε εἰσχωροῦσιν!

Ἐν Τήνω, τῇ 5 Μαῖου 1890. Στυλιανὴ Καραλῆ.

Η ΜΑΜΜΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσον).

Ἡ μάμμη ἡμῶν εἶναι ὑπέργηρος, φέρει πολλὰς ρυτίδας, ἡ δὲ κόμη αὐτῆς εἶναι κατὰλευκος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, οἱ τινες ὀμοιάζουσι πρὸς δύο ἀστέρας, σὲ παρατηροῦσιν ἡπίως καὶ μελιχίως.

Διηγεῖται λίαν παραδόξως ἱστορίας, φέρει δ' ἐθῆτα ἐκ μετὰξῆς πεποικιλμένην δι' ὠραίων ἀνθέων.

Ἡ μάμμη γνωρίζει πολλὰ πράγματα, διότι ἐζῆ πρὸ τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν. Ἐχει ἐν εὐχολόγιον μὲ μεγάλας ἀργυρὰς πόρπας, συνάκις δ' ἀναγινώσκει ἐξ αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βιβλίου κείται ἐν ρόδον μεμαραμμένον καὶ ξηρόν, δὲν εἶναι ὠραῖον ὡς τὰ ἐν τῷ ἀνθοδοχείῳ εὐρισκόμενα

ρόδα, μολοντούτο ή μάμμη βλέπουσα αυτό μειδιᾷ εὐαρέστως, και πολλάκις δάκρυα ἀναβλύζουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς. Ἀπορῶ διατί ή μάμμη ἀρέσκεται τόσον παρατηρούσα τό μαρνανθὲν ῥόδον. Φαίνεται ὅτι ὁσάκις τὰ δάκρυα αὐτῆς πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ῥόδου, τοῦτο ἰναλαμβάνει τὴν ὠραίαν χροιάν του, εὐδιᾷ και πληροῖ τό δωματίον διά τοῦ ἀρώματός του, οἱ τοῖχοι διαλύονται ὡς νεφέλη, πέριξ δ' αὐτῆς ἰναπαρίσταται μεγαλοπρεπῆς δάσος, ἐνθα ἐν καιρῷ θερούς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου διολισθαίνουσι διά μέσου τῶν φύλλων τῶν δένδρων. Ἡ μάμμη γίνεται θελκτική και ῥοδοπάρειος νεᾶνις με ξανθοῦς βοστρύχους, χαρίεσσα και ῥοστερᾷ ὡς τό ῥόδον, ἀλλ' οἱ γλυκεῖς και μαγευτικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ διακτροῦσι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν λάμψιν. Ἐγγύς αὐτῆς κἀθηται ὑψηλὸς και εὐρωστος νεανίας, τῇ δίδει τό ῥόδον, αὐτὴ δὲ προσμειδιᾷ· μειδιᾷ και νῦν, ἀλλὰ νῦν ἐκεῖνος ἐξέλιπεν ὡς πλεῖσται ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ὁ ὠρκίος νεκνίς ἀπέθανε, τό δὲ ῥόδον κείται ἐντός τοῦ εὐχολογίου, και ή μάμμη κἀθηται ἐκεῖ πάλιν, γραῖα, ἀτενίζουσα πρὸς τό ἐντό; τοῦ βιβλίου κείμενον μεμαρραμμένον ῥόδον. Νῦν ή μάμμη ἀπέθανεν. Ἐκἀθητο ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς αὐτῆς ἔδρας διηγουμένη μακρὰν, πολὺ μακρὰν και λαμπρὰν ἱστορίαν, κορασθεῖσα δ' ἐκλίνε τὴν κεφαλήν, ἵνα κοιμηθῇ ἐπ' ὀλίγον. Ἡδυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς κοιμωμένης, ἀλλὰ βαθυμῆδὸν αὐτῆ κατέστη ἀσθενῆς, τό δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἀνέλαθεν ἦθος εὐτυχίας και γαλήνης· ἀκτις φωτὸς περιέγχεσε τὰ χαρακτηριστικὰ της, ἐμειδίκασε και πάλιν, και τότε ὁ κόσμος εἶπεν ὅτι αὕτη ἀπέθανεν.

Ἐτέθη ἐντός μέλανος φερέτρου, ἐκεῖτο δ' ἐκεῖ περιτετυλιγμένη ἐντός σαβάνων, ὠραία πάντοτε και ἥρεμος, καίτοι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν κλειστοί· αἱ ρυτίδες ἐξηφάνισθησαν, μειδίκα δ' οὐράνιον ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς.

Δὲν ἐφοβήθημεν ν' ἀτενίσωμεν πρὸς τὸν νεκρὸν τῆς προσφιλοῦς μάμμης ἡμῶν· κατὰ τὴν ρητὴν αὐτῆς θέλησιν τό εὐχολόγιον ἐτέθη ὑπὸ τὴν κεφαλήν της μετὰ τοῦ ῥόδου ἐντός αὐτοῦ.

Ἐἶτα ἐθαψαν αὐτὴν. Ἐπὶ τοῦ τάφου παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ κοιμητηρίου ἐφύτευσαν ῥοδιονιάν, ἧτις καθ' ἕκαστον ἔαρ ἦτο κατὰμεστος ῥόδων, ή δ' ἰνδῶν περιπέτατο ψάλλουσα ὑπερθεν τῶν ἀνθέων και τοῦ τάφου. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αἱ ὠραιότεραι ὦδαί ἐκρούοντο ἐπὶ τοῦ ὄργάνου, αἱ αὐταί, αἰτινες ἦσαν γεγραμμέναι ἐντός τοῦ βιβλίου τοῦ κειμένου ὑπὸ τὴν κεφαλήν τῆς μάμμης. Ἡ σελίγη ἐσελάγιζεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ἀλλ' ή νεκρὰ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Πᾶν παιδίον δύναται ἀσφαλῶς νὰ ὑπάγη ἐκεῖ και τὴν νύκτα σχεδὸν ἵνα ὀρέψῃ ἐν ῥόδον.

Οἱ νεκροὶ γινώσκουσι πλείονα ἡμῶν, γινώσκουσιν ὅπόσον θὰ μᾶς ἐτρόμαζον, ἐὰν αἰφνιδίως ἐπρορουαζόντο ἐνώπιον ἡμῶν. Οἱ τεθνεώτες εἶναι καλλίτεροι ἡμῶν, οὐδέποτε ἐπιστρέφουσιν. Χοῦς ἐπεσωρεύθη ἐπὶ τοῦ φερέτρου, χοῦς δ' ὑπάρχει ἐντός αὐτοῦ. Τὸ εὐχολόγιον και τό ῥόδον με ὄλας τὰς ἀναμνήσεις αὐτῶν μετεβλήθησαν εἰς κόμην. Ἀλλ' ὑπερθεν αὐτῶν ἀνθοῦσι θαλερὰ ῥόδα, ή ἀνδῶν ψάλλει, ἐν δὲ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὄργάνου ἀναπέμπονται μελωδικώτατοι φθόγγοι, ή ἀνάμνησις τῆς γηραιᾶς μάμμης με τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀεῖποτε φαιδρούς διαμένει ἀναλλοίωτος. Οἱ ὀφθαλμοὶ οὐδέποτε ἀποθνήσκουσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν θὰ ἴδωσιν αὐθις τὴν μάμμην ὠραίαν και νέαν ὡς ἦτο τὴν πρώτην φοράν, καθ'

ἦν ἡσπᾶσθη τό ὄροπερὸν ρόδον, ὅπερ νῦν μετεβλήθη εἰς κόμην ἐντός τοῦ τάφου.

Ἐν Λευκωσίᾳ τὴν 23 Ἀπριλίου 1890.
Καλλιόπη Κυριακίδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Δὲν εἶχον ἄδικον ὅτε ἐν προγενετέρῃ ἐπιστολῇ μου εἰς ἔλεγον ὅτι τὰ τοῦ συρμοῦ ἔργα μου ἀνεπαρκεῖς ἦσαν ἀκριβῶς πρὸς τὰς περὶ ἀφελείας και πλοῦτητος ἐπαινετὰς ἀρχὰς τῆς («Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν»).

Προεμάντερον ὅτι ὁ συρμὸς θὰ βραῖνη ὄλο ἐν ἀπλοποιούμενος, ζητῶν τό καλὸν και χαρίεν ἐν τοῖς κοσμοῖς και γρηκοῖς και οὐχὶ ἐν τοῖς πλουσίοις και πολυποικίλοις. Οὐδέποτε δ' ἀληθῶς οὕτως ἐγένετο λομικώτερος, πρακτικώτερος, συμβιβαστικώτερος ὅσον κατὰ τό ἔτος τοῦτο. Ἐν γένει φάνεται ἀντιγράφου τὴν ἐποχὴν τῶν Βαλουῶ ὡς πρὸς τὰς ἐσθήτας, εἰς πρὸς τὰς κομμώσεις δὲ και πᾶν τοῦ ἀνεξάντητον κλασικιστικὸν ταμείον τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Αἱ ἐσοῦσες ἐσθήτες ἔνευ ἐξαρτημάτων μακρότεροι ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰ πλούσια εἰς κόσμους και ἐπιθέματα περικόρμην μετὰ τῶν φαντασιωδῶν περιχειρῶν, ὅτε μὲν μήκους και διαστάσεων μυλωδῶν, ἦτε δὲ διαφανῶν, ἐστεροχρόων και κλασικιστικῆς πεποικιμένων, ἐπαναφέρει ἡμᾶς εἰς τὴν ρομαντικὴν περίοδον τῶν Βαλουῶ τῆς Γαλλίης, ἦν με τόσον ὠραία και ζωηρὰ ἀπεικόνισε χρώματα ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατήρ.

Ἡ νέα και ὄλας πρωτότυπος διασκευὴ τῆς κόμης, ή κόμω σις τῆς Ἀρτεμίδος, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὴν οἱ κορυφαῖοι τῶν τεχνιτῶν μας, σηματοποιεμένη πρὸς τὰ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς, ὅχι ὅμως και ἐπὶ τοῦ ἀσθένους και στεφραμένη ἐπιχαρίτως ὑπὸ τῶν ῥικῆν ἀνοητλῆκτων στεφάνων πλῶν, ἐπαναφέρει ἡμᾶς εἰς τὴν κλασικὴν ἐκείνην τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ νύμφαι, λουόμεναι ἐν τῷ Ἰλισσῷ, παρὰ τὴν ἐνεακίονον τῆς Καλλιρρόης πηγῆν, περιεἶλιστον εἰς τεχνικώτατους κόμβους τὴν ξανθόχρυσον κόμην ὀλίγον ὑπὸ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, και συναγουσαι ἄνην τῶν ἀγρῶν ή ῥόδα και μυρσίνας, ὠραίους ἐπλεον και μυροδόλους στεφάνους, ῥιῶν μεγαλοπρεπεπῶς περιέβαλλον τοὺς χρυσίζοντας βοστρύχους. Ἐὰν δὲ πιστεῦσωμεν εἰς τὰς περὶ φιλαρσεκείας τῶν ὁμοφυλῶν νηρηίδων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παραδόσεις αἱ τοὺς Ὀλυμπίους θεοὺς ὡς ἐκ τοῦ κάλλους τῶν σαγηνεύουσαι ἔφερον στεφάνους οὐχὶ ἐξ ἀνθέων, ἀλλ' ἐκ μυροχρόων ψυχῶν (πεταλοῦδῶν), ἣς ζωσας και σπαρασσοῦσας προσήλουσι καὶ καρφιδῶν ἐπὶ τῆς κόμης· φαίνεται δὲ ὅτι ὁ σπαραγμὸς τῶν ἐλαφρῶν ψυχῶν, ἀνεπακρίνετο ἀκριβῶς πρὸς τὸν ψυχικὸν πόθον και τὴν ἀγῶνίαν, ἦν ἡσπᾶντο οἱ ἀτενίζοντες τὴς ὠραίας πλὴν σιληρᾶς ἐκείνης φιλαρσεκούς.

Αἱ Παρισίαι, τῆς σήμερον δὲν ἠθέλησαν νὰ φανῶσιν οὔτε κατὰ τοῦτο ὁστεροῦσαι. Δὲν ταῖς ἀκοῦσι πῆλοι ἐξ ἀνθέων, θέλουσι πῆλους ἐκ ψυχῶν. Εὐμισθητότεροι ὅμως τῶν ἀρχαίων και ἐσχατικώτεροι ἀνεπαιρρητῶς ἐκείνων, ἀντὶ νὰ ἀπορραφῶσιν τὴν φύσιν τοῦ ὠραιοτέρου και ἐλαφροτέρου αὐτῆς ἐμφύχου κόσμου κατασκευάζουσι δι' ἀρχαιοειδῶν νημάτων ὠραίας ψυχᾶς, δι' ὧν ἐπιχαρίτως ριχομοῦσι τοὺς στεφρανοειδεῖς πῆλους των, ἐκ τοῦ μέσου τῶν ὁπῶν ὑπέεξεχεται ὁ κλασικὸς τῆς Ἀρτεμίδος ἐκ τριχῶν κόμβος.

Και ἦδη ἐρωτῶ τὴν αὐστηροτάτην τῶν ἀγνωστοῦδων μου τί ἀπλούστερον τῶν πλῶν τούτων· (Οὔτε ταινίαι ἐκ λειοσηρικών, οὔτε πτέουγες πολυτίμοι, οὔτε ττηγά, οὔτε χρυσῶ τοῖχαπτα ή χάνδρινα και κοραλίνα ἐξαρτήματα. Και ἀκριβῶς διὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἧτις ἐνδύεται βιούτερον, διότι οἱ πῆλοι οὗτοι δὲν φέονται ἐν γένει ἀπὸ τὰς πολλὰ πολλὰ νέας κόρας. Αὐταὶ φέρουσι τὰς στεφάνους ή τὰς πεταλοῦδας των ἐπὶ πλατέων ψιθῆλων πλῶν. Παρισίαι.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ὁ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἑλλ. Ὀλγας ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως Σύλλογος τῶν Κυριῶν ἰδρύει Πρώτυπον ἔθνικὸν Παρθενγωγεῖον ἐν Ἀθήναις.

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ καθ' ἡμᾶς οἶκος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ καταςτήσῃ τὴν ἐν αὐτῷ τελομένην παιδευσιν και ἀγωγὴν σκοπιμῶ-

ΠΟΙΚΙΛΑ

τέραν και συστηματικώτερον διὰ μέσων προσιτῶν τοῖς πολλοῖς, ὅπως ἀνεκουφισθῇ τῆς μεγάλης δαπανῆς, ἦν ἀπαιτεῖ ή ἀπὸ τινος ἐπικρατήσατο κατ' οἶκον παιδεύσει. Τὴν ἀνάγκην ταύτην μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστασίας μελετήσασι, και κατ' ἰδίαν ἐν τοῖς οἴκοις ἡμῶν, και ἐν κοινῇ μελέτῃ και συσκέψει, ἐπιστεῦσαμεν ὅτι ἐπεβάλλετο ἡμῖν ἦδη και ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ἡμῶν, και ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἔθνικὰ πράγματα καθ' ἡκόντος και συντελέσωμεν εἰς θεραπειάν αὐτῆς.

Ἐνῶ δὲ τὸ Ἀρχαίον παρασκευάζει καταλλήλως τὰς σεμνὰς διδασκαλίας τοῦ ἔθνους, ἐκπληροῦν οὐσιωδεστάτην τοῦ κράτους ἀνάγκην, ὁ οἶκος διὰ τὸν μελισμὸν τῆς εὐθύνης τῶν διδασκόντων, δυσκόλως δύναται νὰ κατορθώσῃ πολλακίς ἐνόητά τινε προγράμματος παιδευτικοῦ. Τὰ δὲ ὀλίγα ἰδιωτικά Παρθενγωγεῖα, λειτουροῦντα καθ' ἑαυτὰ καλλίστα, δὲν ἀκοῦσι πλέον εἰς τὸν αὐξάνοντα πληθυσμὸν τῆς Πρωτεύουσῆς, ὡς μακροτερεῖται τοῦτο ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν οἴκοι διδασκομένων. Διὰ τοὺς λόγους τούτους μετὰ θαύρους και ἐλπίδος ἀναλάβομεν τὴν πραγματικῶσιν τοῦ 2 ἔθ. ἔδαφ. β' και 10, γ'. (α) τοῦ ἡμετέρου κανονισμοῦ ὃν ἀπὸ δέκα και ὀκτῶ ἐτῶν διὰ Βασιλικῆς διατάγματος (β) ή σεβ στή κυβέρνησις ἐπεκύρωσε και διηνεκῶς ἐνίσχυσε και προστατεύει. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Παρθενγωγεῖου, συνταχθὲν πρὸς τὰς ἐνεργείας τοῦ οἴκου και τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας και βασιανθὲν δέοντως ὑπὸ εἰδδῶν, σιηρίζεται ἐπὶ τῆς ἠρησκευτικῆς ὀδοδοξῆς ἀγωγῆς, και τῆς ἔθνικῆς παιδεύσεως τοῦ γυναικείου φύλου, πρὸς ὁσφομέναις ἡτέροιων εὐσεβῶν και οἰκοδεσποτικῶν χρηστῶν. Τοῦτο θέλομεν δημοσιοῦσαι ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ, χάριν τῶν γονεῶν και κηδεμόνων τῶν μαθητῶν.

Αἱ θύραι τοῦ ἡμετέρου Παρθενγωγεῖου ἔσσονται φιλοστόργως ἀνοικταὶ ἀπὸ τῆς πρώτης προσεσοῦς Σεπτεμβρίου πρὸς πᾶσαν βουλομένην νὰ μαθητεύσῃ ἐν αὐτῇ ὡς ἐσωτερικὴ τροφίμις, ἡμιτρόφιμις, ἐξωτερικὴ ή ἔκτακτος μαθήτρια· διότι οἱ ὅροι τῆς ἐγγραφῆς τὰ διδάκτρα και τροφετὰ εἰσι τὰ ἐν τοῖς ὁμοταγέσιν ἐνεταῖθα και ὁμοειδέσι παιδευτηρίοις ἐπικρατοῦντα.

Προσποῦθαί· ὅτι θέλομεν τύχει τῆς προθύμου συναντιλήψεως τῶν ἐνδιαφερομένων γονεῶν και κηδεμόνων, και τῆς ἐνίσχυσεως τοῦ δημοσίου, προσεκαλέσασμεν και παρ λῆθρομεν ἐκλεκτὸν διδάσκον προσωπικὸν και παιδαγωγικὸν ζῆστον πρὸς τὸν ἱεὸν ἡμῶν σκοπὸν.

ΣΗΜ. Πᾶσα αἴτησις δέον ἀπὸ τούδε ἐγκαίρως νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὴν κυρίαν Ἦαίαν Βαρβάκην, ὁδὸς Φιλελλήνων ἀρ. 5, εἰς Ἀθήνας.

Ἡ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν
Ἐλένη Γ. Σκουζέ

Ἡ Κομητεία τοῦ Παρθενγωγεῖου
Κυρία Δραγοῦμν, Μ. Βαρβάκν, Σ. Δούμα, Ε.
Δεληγιάννη, Α. Μερκάτν, Ν. Ζωχιού.

(α) Ἀρθρ. 2. β'. Βαθυμῆδὸν και ἀναλόγως πρὸς τοὺς πόρους αὐτοῦ, ὁ Σύλλογος θέλει τείνει εἰς ἐπιτεῦξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. . . («Διὰ τῆς πρὸς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν διευθύνσεως και ἐπιθεωρήσεως») παρθενγωγεῖου»).

Ἀρθρ. 10. γ'. Τὸ συμβούλιον, τῆς γενικῆς θελήσεως τοῦ συλλόγου, ὄργανον ὄν. . . Ἀποφασιζει περὶ ἰδρύσεως καταστημάτων δυναμένων νὰ ἐκπληρῶσασιν τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ συντάσσει τοὺς κενονισμοὺς και διοργανισμοὺς και διοικεῖ αὐτὰ ἐμμέσως ή ἀμέσως

(β) ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων

Προτάσει τοῦ ἡμετέρου ὀπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἀπεφασίσαμεν και διατάττομεν :

- 1) Ἐγκρίνεται ή ἐν Ἀθήναις σύστασις Συλλόγου τῶν Κυριῶν, σκοποῦντος τὴν ἐν Ἑλλάδι γυναικείαν παιδευσιν, και ὁ ἀπὸ 10 ἀπριλίου ἐ. ἔ. διοργανισμὸς αὐτοῦ
- 2) Ἐπιφυλάσσεται ή ἀνάκλησις τῆς ἐγκρίσεως ταύνης ἐν περιπτώσει παταχάσεως ή μη ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων τοῦ ρηθέντος ὄργανισμοῦ.

Ὁ ἡμέτερος ὀπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν δημοσιεύει και ἐκτελέσει τό διατάγμα τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27 Ἀπριλίου 1872.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ
B. K. Νικολόπουλος.

Νεωτερισμὸς διὰ τὰς μελλονόμεφους. Ἐν Ἀγγλίᾳ καταργεῖται ὁσημέραι τό ἔθιμον τῆς διὰ λευκῶν ἀμφιέσεως τῆς νύμφης. Αἱ Ἀγγλίδες νύμφαι θὰ φέρωσιν ἀπὸ τούδε χρώματα ἀναποκρινόμενα πρὸς τὴν θέσιν και τό ἐπάγγελμα τοῦ νομοῦ. Ἐὰν εἶναι εὐγενῆς, φέρουσι τὰ χρώματα τῶν οἰκοσῆμων του. Ἐὰν ἐκθέτη ἵππους εἰς τό ἵπποδρόμιον, φέρουσι τό χρώμα τῆς στολῆς τοῦ ἵπποκόμου του. Ἐὰν εἶναι ἀξιωματικός, φέρουσι τό χρώμα τῆς στολῆς τοῦ σώματος, εἰς ὃ ἀνήκει. Τὴν οὐρανὸν δὲ τῆς ἐσθῆτος τῆς νύμφης φέρουσι μικροὶ ἀκόλουθοι, περιβεβλημένοι στολὴν τοῦ Ιϛ' και ΙΖ' αἰῶνος.

Ἡ παρὰ φροσύνη παρὰ τῷ ἀσθενεῖ φύλῳ. Κατὰ παρατηρήσεις διασῆμου Ἀγγλοῦ φρενολόγου, αἱ ἀσχολούμεναι εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν γυναικες εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιρρεπεῖς εἰς παραφροσύνην ή οἱ ἄνδρες. Αἱ καταλαμβανόμεναι δὲ ὑπὸ ὅσπερικῶν παθήσεων μονομανιῶν, ὑπογονοριῶν κλπ. γυναικες εἶναι ἀκριβῶς ἐκείναι, αἰτινες διαγούσι βίον ἄεργον και μονότονον, στεροῦμεναι πάσης πνευματικῆς ἐνασχολήσεως. Ἡ ἀδυναμία και εὐπάθεια αὐτῶν προκύπτει ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς ὀλοτελοῦς ἀδρανεῖας τοῦ ἐγκεφαλοῦ. Ὁ μόνος τρόπος θεραπειᾶς εὐθῆς ἐκ τῶν πρώτων συμπτώσεων ἦθελεν εἶναι ή ἐπιβολὴ βημιαίας κανονικῆς πνευματικῆς ἐργασίας, στηριζομένης ἐπὶ ἀρχῶν και βάσεων σταθερῶν και ὀγιῶν.

Ἡ Καρδία τῆς Γυναικός. Κατ' αὐτὰς ἐδραβέυθη ὑπὸ τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γενεύης τό εἰς τὸν φιλογικὸν διαγωνισμὸν αὐτῆς ὀδοβλήθην ὠραῖον μυθιστόρημα τῆς κ. Ἰσαβέλλας Κάτζερ (ή Καρδία τῆς Γυναικός). Μετ' ἐπιμονῆς διεφιλονίκησεν αὐτῇ τό βραβεῖον τοῦτο ὁ γνωστός ἐν Ἑλβετῆ μυθιστοριογράφος Αἰμίλιος Ζουϊλάρ.

Γυνὴ πηδάλιο ἡσυχος. Ἡ κ. Ἐλιζα Πῶλ, ἡλικίας εἴκοσιν ὀκτῶ ἐτῶν, διωρίσθη πηδαλιούχος ἐπὶ τοῦ Yacht Jocs. Τὴν θέσιν ταύτην πρώτην ἦδη φορᾶν ἀναλαμβάνει γυνὴ ἐν Ἀμερικῇ.

Δραῖσις τῶν Ἀμερικανίδων γυναικῶν. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς λειτουροῦσι τριάκοντα ἐννεκ γυναικεία σωματεῖα διὰ τὴν εἰς τό ἐξωτερικὸν διάφοσιν τῶν εὐγγελικῶν ἀσχῶν. Αἱ ἔταιρεῖαι αὐταὶ διακτροῦσι 1200 ἱεραποστόλους και 2500 σχολεῖα, ἐν οἷς φοιτῶσιν ὑπὲρ τὰς 60000 μαθηταὶ και μαθήτριά.

Ἀγῶν καλλονης ἐν Ἰταλίᾳ. Τῇ τρίτῃ Μαῖου ἐτελέσθη ἐν Ἰταλίᾳ διχωνομιὸς γυναικείων καλλωνῶν. Κριταὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἦσαν δύο γλύπται και τρεῖς ζωγράφοι. Αἱ ἐκτεθεῖσαι εἶναι Ἰταλίδες δέκα τὸν ἀριθμὸν. Ἀγνωστον ἔτι τό ἀποτέλεσμα.

BIBLIA ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐνα μνήσεις Σκανδιναυικά. Ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ διαπρεποῦς Ἀσιανολόγου κ. Η. Καρολίδου, τοῦ λίαν περιφανῶς ἀντιπροσωπεύσαντος τὸν Ἑλληνισμὸν κατὰ τό ἐν Στοκχόλμη συγκληθὲν Διεθνὲς Ἐνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων, ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὀριότατον σύγγραμμα Ὁ κ. Η. Καρολίδης μετὰ γλώσσης κλιθεῖσῶς και γλαφυρῶς περιγράφει τὰς ἀγνωστούς σχεδὸν ῥί' ἡμᾶς χώρας τῆς Σουηδίας και Νορβηγίας, ποιούμενος ἐμβριθεστάτας κρίσεις και μελέτας ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ και τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀπωπᾶτων τούτων τοῦ Βορρῶ λαῶν, μετὰ γραφικωτάτων ἀληθῶς περιγραφῶν τοῦ φυσικοῦ κάλλους και τοῦ ἠθικοῦ και πνευματικοῦ βίου αὐτῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο περιλαμβάνει και περιληπτικὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραχένων τοῦ Συεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων, ἀναγκαῖοτατον ἐφόδιον διὰ πάντα ἀσχολούμενον περὶ τὴν μελέτην και φιλολογίαν τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

Ἡ Δούλη Κύπρος. Ἐπὶ τῆς γνωστῆς λογίας κυρίας Πολυζένης Λοζιτάδος ἐκ Ἀεμησοῦ τῆς Κύπρου ἀγγέλλεται ή ἐκδοσις δραματικοῦ εἰδυλλίου ὑπὸ τὸν τίτλον (ή Δούλη Κύπρος). Ἐπιλέζομεν ὅτι αἱ κ. ἀναγνώστρια ἡμῶν θέλουσιν εὐχαρίστως σπεύσει νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητρια εἰς τό ὠραῖον τοῦτο ἔργον, ὀποστηρίζουσι οὕτω κυρίαν φιλομαθὴ και φιλοπρόδον, ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς πατρίδος της.

Ἡ θὴ κα καθήκοντα τοῦ στρατιώτου. Ἐπὶ τοῦ φιλομούσου νεαροῦ λοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ Σ. Π. Ι. Κοντογιάννη ἐξεδόθη κατ' ἐλευθερον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασιν μετὰ πολλῶν προσθηκῶν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς συγγρόνου και ἀρχαίας ἱστορίας τό ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὠραῖον σύγγραμμα τοῦ γάλλου ταγματάρχου Πουαρού. Ἀδελφωμέναι παρίστανται ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ αἱ στρατιωτικαὶ ἐξοχότητες τοῦ ἑλληνικοῦ και γαλλικοῦ ἔθνους, ἐνθουσιωδῶς ἐξαίρεται ὁ ἡρωϊκὸς χαρακτῆρ και μετὰ τῆς αὐτῆς

ἀμαρτολήψιας καὶ δικαιοσύνης τῶν γνωστῶν καὶ σημερινῶν μετὰ τῶν ἀγνώστων καὶ ἀσήμων. Ἀφελῶς καὶ ἀπερίττως ἐκτίθεται ἡ αὐταπαρνήσις, ἡ γεννικιότης καὶ μεγαλοφυχία ὡς φυσικὴ ψυχολογικὴ τοῦ στρατιώτου κατὰστασις. Ὁ κύριος Π. Κοντογιάννης συμπληρῶσε τὸ ἔργον τοῦ συγγραφῆως καὶ τὸ προσφέρει εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εὐπρόσωπον, πλήρες, τέλειον. Ἐν αὐτῷ πάντες καὶ πᾶσι δύνανται νὰ ἀρυσθῶσιν ὠφέλιμόν τι παρὰδειγμα. Καὶ ὁ γέρον ἀξιωματικὸς καὶ ὁ νέος στρατιώτης καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ διὰ τὸ κοινὸν αὐτοῖς καὶ τῇ πατρειδῇ τέκνον. Ὁ κ. Κοντογιάννης δὲν ἐλησμόνησε καὶ τινὰς ἡρώϊδας γυναίκας, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτίστην αἰ Σπαρτιάτιδες καὶ Σουλιάτιδες μας κατέχουσι θέσιν.

Νι κ ὀ λ α ς Σ τ γ α λ ὀ ς. Τοῦ ὠραίου τούτου πρωτοτύπου ἔργου τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, περὶ οὗ ἄλλοτε μακρὰν ἐδημοσιεύσαμεν κρίσιν, ἐξεδόθη τὸ ε' τεύχος.

Ὁ λ ο ι κ ε φ α λ α ι ο ὕ χ ο ι. Ἐπὶ τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Βοίσχου ἐξεδόθη κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὸ ὠραῖον περὶ ἀποταμιεύσεως ἔργον τοῦ γνωστοῦ γάλλου συγγραφῆως Ἐλμόνδου Ἀβού. Ἡ διέδοσις τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἡμῖν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς καὶ κατὰ τὴν καταληπτὴν τὴν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἀνάγκην τῆς συνηθείας τῆς ἀποταμιεύσεως.

Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ἂ Π ρ ο β λ ῆ μ α τ α. Ἐπὶ τοῦ κ. Στυλιανοῦ Πετροῦ ἐξεδόθησαν Ἀριθμητικὰ προβλήματα κατὰ τὸ σύστημα Χατζιδάκη πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτ. καὶ Ἑλλήν. Σχολείων.

Ὀ ι κ ο ν ο μ ι κ ῆ Ἐ π ι θ ε ὠ ρ η τ ι ς. Ἐξεδόθη τὸ ὕστατον τεύχος τῆς (Ὀικονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως) τοῦ πολυκαλύπτου ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀγαθοῦ οἰκογενεῖάρχου Ἀριστίδου Ἰκονομοῦ. Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι αὐτοῦ ὑπάρχει λαμπρὰ λιθογραφικὴ εἰκὼν τοῦ προῦτως ἀφ' ἡμῶν ἀποστάντος καὶ θερμοῦ ὑποστηρικτοῦ τῶν δικαιοματίων τοῦ λαοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σπ. Μ. Ἐπὶ ἀ τ η ν. Δρ. 27 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν. — Καν Χρ. Θ. Χί ο ν. Φροντίσομεν εὐχαρίστως. Ἐν ὑπάρχει, ἀποστέλλομεν. — Καν Μ. Θ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Συμβούλην διὰ τὴν κατὰστασιν τοῦ τρίγματος τῶν ὑποδημάτων ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1889. — Καν Ε. Κ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Ἰσον στενῶς συνδεόμενοι καὶ ἄν εἴθε, ὁ γάμος ἐκείνης σὺς ἐπιβάλλει νὰ τροποποιήγητε τὰς παλαιὰς συνηθείας σας. Μὴ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν τοῦ νὰ μείνητε πλησίον τῆς νεοσύμφου φίλης σας ἡμέρας τινάς. Ἡ νέα θέσις τῆς ἡμετέρας νῆα καθήκοντα, καὶ διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ καταστῆτε ὀχληρὰ μὲ δλην τὴν φίλιαν, ἣν ἀμφότεροι τρέφετε. — Καν Φρ. Σκ. Ρ ο σ τ ὀ β ι ο ν. Συναλλαγμικὴ ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. — Καν Αἰ. Α. Κ. Ὀ ῥ η σ σ ὀ ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ζητηθέντ τότε φύλλα εἶχον ἀποσταλῆ, πλὴν τοῦ ἀριθμοῦ 77, ἅπερ, ὡς ἐγράψαμεν ἤδη, κατὰ λάθος τυπογραφικὸν δὲν ἐπετύθη. Ἄρα τὸ 78 εἶναι συνέχεια τοῦ 76, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἡμερομηνίας. — Καν Ε. Μ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Λυπούμεθα ἀληθῶς διότι ἡ θυγάτηρ σας ἔλαθε τὴν τόλμην, ὀρυμμένη, ὡς λέγετε, ἐκ τῶν γραφομένων μας νὰ σὺς εἴπη, ὅτι σὺς καθιστᾶτε τὰ τέκνα σας ὀργίλα διὰ τοῦ κκοῦ παροδείγματός σας. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μας. Ἐν εἴθε ὀργίλη ἡ κόρη εἶχε δίκαιον, ἢ τὸ ἐγνώριζε δὲ καὶ πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ τὴν Ἐφημερίδα μας. Ἐν δὲ ἐτόλμησε νὰ σὺς προστάλη, ὡς λέγετε, σημείον ὅτι εἶναι ἀυτῆς καὶ περημελημένης ἀγωγῆς, δι' ὃ δὲν φρονοῦμεν ὅτι ὑπέρομεν καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐθύνην. — Καν Αἰ. Σ. Κ) π ο λ ι ν. Ἐλήφθη. Δημοσιεύεται εὐχαρίστως σήμερον. — Καν Εἰ. Οἰ. Χ α λ κ ῖ δ α. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν διὰ νῆαν συνδρομητρίαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Λυπούμεθα ἔστω καὶ διὰ πρόσκαιρον στέορσιν πολυτίμου συνεργασίας σας. — Καν Μ. Δ. Κ) π ο λ ι ν. Ἰδοὺ τί ἐμῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἐκατέως τυχερὸς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὁ ἄνηρωπος ἐκείνος, ὅστις εὐρίσκει ἔτοιμον γεῦμα χωρὶς σούδλωσ νὰ φροντίσῃ καὶ οὐδὲν νὰ ἀπακητήτῃ περὶ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐκατέως τυχερὸς ἐπεκατέγησε νὰ θεωρητῆ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς πειθερίας του ἀγατώμενος διὰ τοῦτο εἰς τὸν ἐρχόμενον εἰς οἶκόν τινά δι' οἶκον δήποτε ἐργασίαν καὶ προσκαλούμενον νὰ γευματίσῃ, ἐπειδὴ τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον, λέγουσιν ὅτι ἢ εἶναι τὸσον τυχερὸς, ὥστε νὰ ἀρχιπᾶται καὶ ὑπὸ τῆς πειθερίας του. — Καν Ε. Θ. Μ α σ σ α λ ῖ α ν. Διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀδύνατον, μεθ' ἄλλην τὴν πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν μου καὶ τὴν ὑπὸ τῆς υγιείας ἐπιβλλομένην ἀνάγκην. Ἐπὶ ἕνα ἤδη μῆνα μελετῶ νὰ μεταβῶ εἰς Σπέτσας διὰ 2—3 ἡμέρας καὶ ἀδυνατῶ νὰ τὸ κατορθώσω. Πᾶσα ἄλλη ἐργασία παρέχει καὶ ἡμέρας ἀναψυχῆς πλὴν τῆς ἡμετέρας. Κατάδικοι τοῦ γραφείου! — Καν Θ. Κ. Β ο υ κ ο υ ρ ἔ σ τ ι ο ν. Ἐυχόμεθα τὸ ἔθρον ἐκείνον νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ προικίᾳ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίζῃ τις τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργάζηται εἰς ἐπίτευξιν αὐτοῦ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλυκο φράουλα. Ἐκλέγετε 100 μεγάλας καὶ ζωηρὰς φράουλας, ἄξι πολλὰ ὠρίμους. Κοπτετε διὰ ψαλίδος τὸν μικρὸν ποδίσκον μιᾶς ἐκάστης μετὰ τῶν πρασίμων φύλλων. Προσέχετε μὴ ἀσπασῆτε αὐτόν, διότι τότε ἡ φράουλα βραζομένη λυώνει. Ἐὰν ἔχουν χῶμα, τὰς πλύνετε ἐντὸς ὀξέος λεμονίου, μεθ' ὃ θέτετε αὐτάς ἐντὸς δοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτετε τὸ ὄξ' 2—3 λεμονίων. Ὶρίπτετε ἐντὸς καθαροῦς διὰ γλυκῶν χύτρας ἡμίσειαν ὀκάν ζάχαριν καὶ δύο ποτήρια ὕδατος. Ὶρίπτετε καὶ ἐν λευκὸν ὄσῳ διὰ νὰ ἐξαφρίσῃτε καὶ καθαρίσῃτε τὴν ζάχαριν. Τὴν ἀφίνετε νὰ βραση καλὰ καὶ ἄρκετά τότε τὴν ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς, τὴν ἀφίνετε νὰ κραιώσῃ καὶ ἐντὸς αὐτῆς Ὶρίπτετε τὰς φράουλάς σας μὲ τὸν χυμὸν τοῦ λεμονίου. Τὸ θέτετε πάλιν ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς καὶ ἀφίνετε νὰ βράτῃ ἕως οὗ καὶ τὸ ὑγρὸν, ἅπερ ἀφίνει ἡ φράουλα, ἔση καλῶς. Σερβίρετε.

Ἀγκινάρας παραγεμιστάς. Καθαρίζετε τὰς ἀγκινάρας ἕξωθεν, ἀφαιρεῖτε κα' ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τὸ λεπτόν ἐκείνο τρίχωμα, καὶ κόπτετε τὰ φύλλα ὡς κύνετε ὅταν τὰς μαγειρεύετε μὲ ἔλαιον μόνον. Ἐτοιμάζετε ἰδιαιτέρως κημὰ καθαυρισμένον μὲ ὀλίγον φρέσκον κρόμμυον καὶ ἄνηλον καὶ γερμίζετε τὰς ἀγκινάρας σας, ἄς τοποθετήτε ὀρθὰς εἰς τὴν χύτραν μὲ τὸ ἀνάλογον βούτυρον. Ἄλας, πέπερι, λεμόνι καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Ὅταν εἶναι σχεδὸν ἔτοιμα Ὶρίπτετε ἐπ' αὐτῶν ὀλίγον γαλέτταν κοπανισμένην, κτυπᾶτε δύο φᾶ εἰς ἀφ' ὅν, σκεπάζετε ἐκάστην ἀγκινάραν σας δι' αὐτοῦ, ἀφαιρεῖτε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ φουρνιλοῦ, θέτετε τὴν χύτραν μόνον ἐπὶ τῆς ζέστης καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς χύτρας θέτετε ὀλίγη κάρβουνα, ἕως οὗ πήξῃ ἡ κρούστα, ὅτε καὶ σερβίρετε.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τοῦ καπνίσματος τῶν λαμπῶν τοῦ πετρελαίου. Πλύνετε τὸ δοχεῖν τῆς λάμπας καλῶς δι' ὕδατος γλυκοῦ, ἐν ᾧ ἔχετε διαλύσει ποτᾶσσαν. Πλύνετε καὶ τὸ φιλίλιον ἐπίσης καὶ τὴν μηχανὴν διὰ ψήκτρας τῶν ὀδόντων. Ἀφίνετε νὰ στεγνώσωσι, βρέχετε καλῶς τὸ φιλίλιον ἐντὸς ὄξους τὸ ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ καὶ ἐτοιμάζετε τὴν λάμπαν σας. Τὸ φᾶς, ἅπερ σὺς διδεῖ, εἶναι δικαιέσττον καὶ οὐδεμίαν ἀφίνει ἀποφορὰν οὔτε καπνίζει.

ΕΛΛΗΝΙΣ. Πολὺ καλῆς οἰκογενεῖας ἀνατραφεῖσα ἐν μιᾷ τῶν καλλιτέρων σχολῶν τοῦ Βερολίνου, ἔχουσα ἀρίστως συστάσεις πρὸς πηρεσίας, παρ' ἡμῶν δὲ θερμῶς συνιστωμένη ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδοσκάλου, εἰ δυνατόν, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΟΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΥΤΙΚΗΣ

Τὸ πρακτικώτατον τοῦτο καὶ εὐεργετικὸν διὰ πᾶσαν Ἑλληνίδα κόρην σχολεῖον τῆς κοπητικῆς καὶ ραυτικῆς ἤρξατο ἐργαζόμενον. Ἐντὸς ὀλίγου δὲ ὅλ φρονῶσι τὴ εὐεργετικὰ αὐτοῦ διὰ πᾶσαν οἰκογενεῖαν ἀποτελέσματα. Ἡ κ Μπενάουρο διευθύντρια αὐτοῦ, διδάσκει τὰ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ τῆς μαθήματα μετὰ μεσημβρίαν. Ἰδὸς Ἀγίου Μάρκου ἀρ. 4.

ἸΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ
Τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, τὸ τόσῳ ἀναγκαῖον καὶ διὰ τὴν καθαρὸτητα καὶ υγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ διὰ πᾶσαν νευραλγίαν, ἰδίᾳ δὲ κεφαλαλγίας, καὶ διὰ τὴν ἀποφορὰν τοῦ ἰδρώτος κατέστη ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογενεῖαν τῆς υγιεινῆς καὶ καθαρότητος ἐφόδιον. Ποιότητος ἀρίστης, καὶ τιμῆς κατωτέρας, παντὸς συναγωνισμοῦ, 10 δρ. ἡ διὰ πωλεῖται εἰς τὸ μυροπωλεῖον Ἀθανασίου Στίνη, ὁδὸς Ἐρμού, ἀριθ. 7. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν λαμβάνουσιν αὐτὸ ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἰδίαν των διεύθυνσιν, μὲ προσθήκην μιᾶς δο. διὰ τὰς ταχυδρομικὰς δαπάνας.

ΝΕΩΣ κύριος Ἑλλήν ἀρίστης ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδοσκάλου ἀρένων. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

ΟΙΚΟΚΥΡΑ ἰκανωτάτη προσφέρεται νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὰ λουρὰ κυρίαν ἢ κύριον πρὸς περιποίησιν. Συνιστᾶται καὶ ἰδιαιτέρως ὑφ' ἡμῶν. Διεύθυνσις Ὀδὸς Ἀκαδημίας, ἀριθ. 84.

ΠΑΙΣ ἔχων ἀρίστως συστάσεις, πλὴν ἄπορος καὶ ὀρφανὸς ζητεῖ οἶκον, ἐν ᾗ νὰ ὑπηρετῇ, φοιτῶν ἐν ταῦτῳ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφορεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.